

Teksty powinny być przygotowane w edytorze Word.

W lewym górnym rogu umieszczamy imię i nazwisko autora, w kolejnym wersie nazwę reprezentowanej jednostki.

Numeracja stron – u góry strony, na środku.

Tytuł artykułu: czcionka Times New Roman (14 pkt).

W tekście głównym: czcionka Times New Roman (12 pkt., interlinia między wierszami – 1,5).

W wyodrębnionych cytatach (chodzi o cytaty wierszem lub bardzo długie cytaty prozą) czcionka 10 pkt., interlinia 1,5. Cytaty niewyodrębnione ujmujemy w cudzysłów.

Tekst wyjustowany do obu krawędzi; marginesy – 2,5 cm; wcięcia akapitu – 1, 25 cm; dywiz (-) tylko w połączeniach typu biał-czerwony; pauza (–) jako myślnik i rozdzielnik numerów stron, wersów czy – w tekstach antycznych – rozdziałów.

W tekście przypisów czcionka 10 pkt., interlinia – 1; przypisy u dołu każdej strony.

Budowa podstawowego przypisu: imię (inicjał lub inicjały), nazwisko, tytuł (kursywą), tom (np. t. 1), miejsce i data wydania (np. Gdańsk 2000) lub nazwa wydawnictwa i data wydania (np. Mondadori 1978), strona (np. s. 10); wszystko oddzielamy przecinkami;

Artykuł z czasopisma cytujemy: imię (inicjał), nazwisko, tytuł artykułu, tytuł czasopisma w cudzysłowie, rok wydania, zeszyt, strona, np. J. Kowalski, *O poetyce Arystotelesa*, „Literatura” 1970, z. 3, s. 5.

Stosownie do potrzeb stosujemy nadto następujące zapisy:

pod red.

w pracy zbiorowej

w: (bez nawiasu; gdy cytowany tekst jest częścią większej całości)

por.

zob.

op. cit.

ed. cit. (= editio citata)

idem

eadem

ibidem

ed. (= edidit)

cz. lub pars (część)

rozd. (rozdział)

oprac. (opracował/-a)

tłum. (tłumaczył/-a)

Edycje tekstów cytujemy według karty tytułowej, a więc: autor dzieła (w przypadku gramatycznym i brzmieniu według karty tytułowej), tytuł (kursywą), wydawca, miejsce (lub nazwa wydawnictwa) i rok wydania, np. L. Annaei Senecae *Tragoediae*, rec. O. Zwielerlein, Oxonii 1986² (przy kolejnych wydaniach podajemy w tzw. indeksie górnym, z którego wydania dzieła korzystamy). Podobnie odwołujemy się do wstępów i komentarzy w wydaniach autorów antycznych, np. Tibullo, *Le Elegie*, a cura di F. Della Corte, Mondadori 2000², s. 264; dla ułatwienia poszukiwań czytelnikowi można podać dodatkowo po numerze strony w nawiasie np.: (komentarz) albo (ad el. II 4,22), albo (przypis 7).

W przypadku materiałów internetowych podać należy adres strony i datę wykorzystania.

Typowe lokalizacje cytatów podajemy nie w przypisach, lecz w tekście głównym, w miarę możliwości stosując powszechnie przyjęte skróty, np. O talencie oratorskim Gnejusza Pompejusza wspomina Tacyt (*Dial.* 37:) „ex his intellegi potest Cn. Pompeium ...”

W tekście głównym podajemy pełne imię wraz z nazwiskiem badacza lub np. postaci historycznej.

W celu wyróżnienia jakiejś partii tekstu stosujemy pogrubienie.